

RUDOLF KRONFELD † 1901 — 1940.

Uit Chicago bereikt ons de schokkende tijding, dat Rudolf Kronfeld, leider van het „Department of Research at the Chicago college of Dental Surgery”, op tragische wijze uit het leven is gescheiden. Kronfeld was een Weener en behoorde tot de meest uitblinkende leerlingen van Gottlieb. Geen wonder dan ook, dat deze hem na een desbetreffend verzoek aanwees om de histologie der tanden en kaken in Chicago op meer moderne wijze te onderrichten. Hierin is hij op zoo uitmuntende wijze geslaagd, dat men veilig kan zeggen, dat de groote vlucht, die het modern tandheelkundig histologisch onderzoek in Amerika heeft genomen, voor een zeer groot gedeelte aan zijn onvermoeid werken is te danken. Behalve deze organisatorische en didactische werkzaamheden zag hij kans den D.D.S. titel te verwerven, en de wetenschap met een aantal belangrijke publicaties te verrijken, waarvan ik slechts noem de onderzoekingen over het adamantinoom, over den tanddoorbraak (in samenwerking met Logan) en over het cement. Ook zijn leerlingen hebben onder zijn leiding tal van onderzoekingen verricht. Zijn histologische techniek was welhaast eenig. Zijn leerboeken over de histo-pathologie der tanden zijn standaardwerken geworden.

De vele collega's uit Nederland, die op congressen en elders gelegenheid hebben gehad dezen zoo jong gestorven onderzoeker te leeren kennen, zullen zijn naam met eerbied in hun herinnering behouden.

VERSLAG VAN HET CONGRES TER HERDENKING VAN HET
100-JARIG BESTAAN VAN „THE BALTIMORE COLLEGE OF
DENTAL SURGERY”

Collega Eilerts de Haan (Batavia), voor studie-
doeleinden te Chicago vertoevende, heeft van daaruit het
Congres te Baltimore bezocht, waar hij de Ned. Ind. Mij. tot
bev. der Tandheelkunde vertegenwoordigde en tevens de geluk-
wenschen namens de Nederlandsche professie heeft over-
gebracht. Hij zendt ons van zijn bevindingen een verslag, dat
wij hieronder laten volgen.

Donderdag 21 Maart ben ik teruggekomen van de viering van het
eeuwfeest in Baltimore en waarvan ik, nog onder den verschen indruk
van al het ondervondene trachten zal een beschrijving te geven.

Om de kosten zoo laag mogelijk te houden heb ik plaats besproken
in een coach-car. Men heeft hier n.l. slechts 2 klassen in de treinen;
de eerste klas bestaat uit pullmanwagens, die alleen rijden in de snel-
en expresse verbindingen; de tweede klas bestaat uit coachcars, die in
de minder snelle verbindingen rijden. Pullmancars zijn wagens waar
men overdag de beschikking heeft over een bank voor zichzelf en waar
de banken 's nachts veranderd worden in slaapegelegenheden. In de
coach-cars, die ook rijden in de nachtverbindingen, mist men deze slaap-
accommodatie.

De Pullman is dan ook 2 maal zoo duur. De trein vertrok 's Zaterdag-
avonds om 10 uur uit Chicago en kwam Zondagmiddag om 5 uur in
Baltimore aan.

Bij het binnenkomen in de lobby van het Lord Baltimore Hotel,
waar voor mij plaats besproken was, stapte Dr. Schumaker lid
van de faculteit van de North-Western University op me toe en stelde
me voor aan Dr. Lucien Brun, Voorzitter van het feestcomité.
Dr. Brun was door Dr. Freeman, Dean van de N.U. Dental
school op de hoogte gebracht van de aankomst van telegrammen uit Indië
en Holland en had mij op de lijst doen plaatsen van de Official Delegates.
Zijn verwelcoming was allerhartelijkst en hij vertelde mij dat ik van alle
vertegenwoordigers het verst gekomen was (n.l. uit Indië). Daar ik in

de trein niet meer dan 1½ uur geslapen had ben ik dien avond, na een stevig maal, vroeg naar bed gegaan.

Den volgenden morgen was ik bijtijds in de Armory (kazerne) van het 5e regiment Infanterie, om me te laten inschrijven en een groen lint in ontvangst te nemen. Ze hebben hier de practische gewoonte bij groote conventies en congressen aan iederen deelnemer een smal kaartje met zijn naam en plaats van inwoning erop gedrukt en aan den achterkant voorzien van een veiligheidspeld, te geven. Dit kaartje is bestemd om op de linker revers van de jas bevestigd te worden, zoodat iedereen direct weet met wie hij te maken heeft. Voor de officieele personen hangt er dan nog een lint aan, met vermelding van de functie.

Een kazerne hier is heel wat anders dan in Indië of Holland. Het zijn monumentale gebouwen van 6 of meer verdiepingen hoog, die een heel blok beslaan en van binnen een groote overdekte en verwarmde arena hebben, bestemd voor exercitieterrein en omgeven door amphitheatersgewijs geplaatste zitplaatsen voor 10.000 en meer personen. Ik heb mijn oogen uitgekeken de eerste keer, toen ik in de Armory van het 124ste regiment veldartillerie in Chicago was, die 5000.000 dollars heeft gekost. In de Armory van Baltimore werden de wetenschappelijke bijeenkomsten gehouden in 20 verschillende secties. *Maandagmiddag* van 2—5 uur Röntgenology, Full Dentures, Medical Relations, Operative Dentistry, Orthodontics, Dental Materials.

Dinsdagmiddag van 2—5 uur, Dental Libraries; Oral Diagnosis and Bacteriology; Removable Partial Dentures; Local and General Anaesthesia; Ceramics; Embryology, Histology and Pathology; Public Health.

Woensdagmiddag van 2—5 uur Oral Surgery; Fixed Partial Dentures; Practice Management; Pedodontia (kindertandheelkunde); Periodontia; Matria medica, Pharmacology and Therapeutics. Bovendien iederen dag van 10—4 uur voordrachten met motion pictures, in totaal 29. In elke sectie waren er 3 sprekers, zoodat er in totaal 89 sprekers waren.

In de Armory was ook in de groote arena een tentoonstelling van Dental depots en fabrikanten, als Ritter, S.S. White, Castle, Kerr, Hanau enz., in totaal 127.

Na mijn inschrijving ging ik naar het Ford Theatre, waar om 10.30 uur de Centenary Celebration officieel zou beginnen. Daar werden de officieele vertegenwoordigers door Dr. Brun ontvangen en een plaats aangewezen in de 2 voorste rijen. Ze waren er lang niet allemaal, want ik zag maar betrekkelijk weinig groene lintjes. Op het podium namen plaats Dr. Brun, Monseigneur Nelligan, O'Connor, Gouverneur van Maryland, Jackson de Burgemeester van Baltimore, Dr. Byrd, President van de Universiteit van Maryland, Dr. Lewis, President van Lafayette College en nog enkele anderen.

Het begon met een gebed van Monseigneur Nelligan (typisch was dat de algemeene zitting van de volgende dag geopend werd door een gebed van een rabbi en de 3de dag door een bisschop van de Presbyteriaansche kerk); daarna een woord van welkom door Dr. Brun, toen een speech van de Gouverneur en vervolgens van de andere heeren. Die van Dr. Lewis was de moeite waard.

Zijn speech was getiteld: A Century of Science and Education. Hij erkende de vooruitgang van de wetenschap, maar wat hebben we aan die vooruitgang, wanneer de menschen er geen zedelijk gebruik van kunnen maken. Zie naar de werkloosheid hier in Amerika (ruim 9 millioen), zie naar Europa. De geestelijke ontwikkeling der menschen heeft geen gelijke tred gehouden met zijn verstandelijke, daarom zullen we in de toekomst bij onze opvoeding vnl. op zedelijke ontwikkeling moeten letten.

Na de lunch heb ik enkele voordrachten gehoord in de sectie van medical relations. Die van Dr. D a n d y, adjunct-prof. in Surgery aan de John Hopkins Universiteit en een bekend hersen-chirurg, over Pains of the Head and Face of non Dental Origin, was interessant. Na heel wat gevallen te hebben aangehaald, waar op advies van artsen en tandartsen noodeloos was geëxtraheerd voor neuralgische pijnen, toonde hij aan hoe men aan de soort van pijn kon opmaken wat de oorzaak was.

Bij mijn terugkomst in het hotel vond ik een uitnodiging om deel te nemen aan een diner door Dr. B r u n aangeboden aan de vertegenwoordigers van de verschillende landen en enkele Amerikaanse Vereenigingen. Na een cocktail gingen we aan tafel en vond ik een plaats aangewezen tusschen links, de echtgenoot van de Voorzitter van een der subcomité's en Dr. M e r r i t t, de Voorzitter van de American Dental Association, die thans ongeveer 47.000 leden telt en het bekende Journal (de vroegere Dental Cosmos) uitgeeft. Het diner dat begon met zeer eetbare oesters was goed en natuurlijk Amerikaansch, dat betee-kent dat we op een apart bordje verse celery, mintjam te gebruiken bij het vleesch, en olijven kregen. Dr. M e r r i t t vroeg me naar de toestanden in Indië en er ontwikkelde zich een heel gesprek, dat eindigde met de uitwisseling van gedachten over de Buchman-beweging, die hier in Amerika ook Oxford-beweging heet en waarmee hij volkomen op de hoogte bleek te zijn. Aan het dessert sprak Dr. B r u n enkele woorden, waarop Dr. A r u t i, de vertegenwoordiger van Santo Domingo, opstond en mededeelde dat hij een verrassing had voor Dr. B r u n. Een van de andere heeren stond toen op en verzocht hem de verrassing den volgenden avond op het groote banket te willen overhandigen, waar dan honderden getuige konden zijn van de huldiging. Hierna ging het naar het Ford-Theatre, waar enkele boxen voor ons gereserveerd waren. Het tooneelstuk, dat speciaal voor deze gelegenheid geschreven was en „Wilderness" getiteld was, ging over het leven van H a y d e n en H a r r i s, de oprichters van het Baltimore College of Dental Surgery en de eerste tientallen jaren na de oprichting.

In het eerste bedrijf werd beschreven het leven en de opleiding van de jonge H a y d e n als leerling van een bekend tandmeester in New-York, die onder zijn patienten de beroemde W a s h i n g t o n telde. W a s h i n g t o n kwam ten toonele in de spreekkamer van de tandmeester, die hem een volle boven-prothese overhandigde, door de jonge H a y d e n gemaakt als proefstuk voor zijn meestergraad. De prothese was uitgesneden uit een Hippopotamustand. Toen bleek dat W a s h i n g t o n ermee overweg kon, verklaarde de tandmeester dat hij de jonge H a y d e n niets meer kon leeren.

Daarvoor den strijd tegen kwakzalvers met een vermakelijk tooneel in een salon van een paar Fransche kwakzalvers, die 2 guinea's kregen van hun rijke cliëntèle voor het aanstippen van een caviteit met creosoot. en hoe de jonge *H a y d e n* de rijke en verwende dames en heeren trachtte te overtuigen dat ze zich door een stel bedriegers lieten beetnemen, liever dan naar een tandmeester te gaan, die werkelijk iets van zijn vak afwist, hierbij doelend op zijn leermeester *J o h n G r e e n w o o d*.

Daarna den strijd tegen de geringschatting en ongeloof van de toenmalige medische faculteit en autoriteiten in Baltimore, voordat kon worden overgegaan tot de Oprichting van de *Baltimore College of Dental Surgery*, de eerste inrichting voor wetenschappelijk tandheekkundig onderwijs in de wereld.

Dan een tooneel van het eerste college met 5 studenten, waarvan slechts 2 het diploma behaalden, na een cursus van een jaar.

Den volgenden ochtend had ik geen lust om de algemeene zitting in het *Ford-Theatre* bij te wonen en heb ik deelgenomen aan een autobus-tocht met 12 groote bussen (in elk 40 personen) naar *Annapolis*. Eerst een rondgang door de stad en de bezichtiging van één van de oudste Colleges van Amerika, gevolgd door een officiele ontvangst door den Gouverneur van Maryland en zijn echtgenoot, *Mrs. O' C o n n o r*. Het was net een receptie bij de Gouverneur-Generaal in *Batavia*. Voorstellen, een handdruk en dan naar een der achterzalen voor een koele dronk. Typisch waren de negerbedienden in livrei.

Wat me ook opviel waren de wapenschilden, waarmee de gevels van talrijke oude huizen waren versierd, huizen die me sterk aan Holland deden denken, zooals ook enkele oude smalle straten met oude winkels van niet meer dan 2 verdiepingen. Je kon je in *Baarn* of *Amersfoort* wanen. Ik ben blij er geweest te zijn. Als men niets anders gezien heeft dan *New-York* of *Chicago* met de geweldige skyscrapers en eeuwige haast, dan krijgt men den indruk van een land zonder eenige traditie, alleen ingesteld op een snelle jacht achter de dollar. Maar daar in het Oosten van de *U.S.A.* ziet men in *Baltimore* en vooral in *Annapolis* de restanten van het oude en oorspronkelijke, en daar is niet zooveel haast; daar is alles ook niet zoo vuil.

Het is alsof de menschen daar rustiger en voorkomender zijn en daar voelt men zich haast thuis. Ik zag ook de zaal waar *W a s h i n g t o n*, na beëindiging van den vrijheidsoorlog, zijn oppercommando overgaf aan het *Congres*.

Hier voelde je sfeer en traditie.

Hier was geschiedenis, hier was datgene wat je in zoovele oude gebouwen in *Holland* vindt, hier is wat je ook vindt in het oude stadhuis in *Batavia*.

Na de lunch nog een rondwandeling die ons voerde naar de *Naval Academy* van Amerika, waar we ook het praalgraf zagen van *Captain J o n e s*, de zeeheld uit den vrijheidsoorlog. Het landschap waar we doorheen reden deed me denken aan dat tusschen *Baarn* en *Hilversum*.

Bij terugkomst in het hotel vond ik een uitnodiging om dien avond

aan de „Speakers Table” te gaan zitten, dat beteekent dat ze een speech van je verwachten. Dat was dus mijn gelegenheid om de gelukwenschen van Holland en Indië over te brengen. Het begon net als den vorigen avond met een verzameling in een aparte zaal, waar cocktails werden geserveerd en waar allen die de zelfde uitnoodiging hadden gekregen bleven, tot het oogenblik, dat wij, voorafgegaan door Dr. Brun, achter elkaar de Banqueting-Hall langs het middenpad doorliepen tot aan de speakers-table.

Na het serveeren van de koffie begon Dr. Brun te hameren, en gaf na enkele inleidende woorden het woord aan den heer Petrott, vertegenwoordiger van de Gouverneur van Maryland, die typisch Amerikaansch, begon met een mop. Toen het gelach bedaarde, zeide Mr. Petrott, dat hij namens de Gouverneur een welkom toeriep aan allen, speciaal aan hen die van ver waren gekomen, als „Messengers of Good-Will”. Hierna gaf Dr. Brun het woord aan Dr. Salazar, die opstond en met een kort woord de gelukwenschen overbracht van Peru.

Toen kwam mijn beurt. Ik kreeg een microfoon in de hand gestopt en zeide het volgende: „Mr. Toastmaster, President of the American Dental Association, Dean of the Baltimore College of Dental Surgery, Ladies and Gentlemen! I feel myself fortunate to be here in your midst as representative of the Dental Profession in the Netherlands East Indies, and now Dr. Nord, the President of the Netherlands Dental Association cannot be here, of Holland too.

I am glad to bring you the congratulations of the Netherlands dentists in Europe and Asia. We are rejoicing as you do, because we feel that the dental profession does not only belong to Baltimore or to the U.S.A. but to the whole world. It is as any other science, international.

With our feelings of joy are mixed strong feelings of gratitude. Gratitude towards the 2 Baltimore pioneers and to those who came after them and who made of dentistry a profession.

Those, who in these times have not been in Europe, cannot imagine how these circumstances are; cannot imagine either the terrible tension and suspense we are living in. We are asking ourselves when the air-fleets of the powers will be let loose.

Under these circumstances scientific research work — not in direct connection with war aims — cannot be very well done, and we are asking ourselves who in these troubled times will keep the lights of Science burning? But there is more. We are looking forward towards the moment when again there will be peace on earth. Who will help us to reestablish normal relations between countries and nations? It is our sincere wish, that He, Who is the Creator of all things will give you the Wisdom, the Strength and the Fellowship to accomplish this huge task for the sake of Humanity.

And now I have to make a confession. I do not know if there are among you, who have some experience in confessing, it is not so easy to do! The dentist in the Netherlands East Indies have the intention to present a permanent token of their gratitude. This will consist of a silver casket made by native craftsmen and intended to be placed in the Deans

room of the Baltimore Coll. of D.S., unfortunately we were too late aware of the coming Centenary celebration, so that this casket could not be ready in time. As soon as it has arrived in Chicago I will come back to hand it over to the Dean of the Baltimore C.D.S."

Na mij sprak Dr. D u b e a u, die ook begon met een mop en wees op het feit dat er geen fortificaties waren gebouwd op de grens van de U.S.A. en Canada. Wanneer ze hem zouden vragen wat hij zou willen wezen als hij geen Canadees was, dan zou hij niet hetzelfde antwoord geven als die Ier, die op een zelfde vraag antwoordde: „I should be ashamed of myself", maar hij zou antwoorden: „I should wish to be an American". Een applaus was zijn belooning. De speeches van de anderen waren kort. Toen het de beurt was van Dr. A r u t i zeide hij de eer te hebben een decoratie te mogen aanbieden aan Dr. B r u n namens de American International Academy.

De American International Academy is een Instituut om de Staten van Noord- en Zuid-Amerika dichter bij elkaar te brengen.

Woensdagochtend heb ik de diverse stands bezocht van de fabrikanten en handelaren en nam deel aan de lunch voor genoodigden, die geserveerd werd in een aparte zaal en aan ronde tafels voor 8 personen. Mij werd een plaats aangewezen aan een tafel, waar ook Dr. F r e e m a n, D e a n van de N.U. Dental School, en Dr. N o y e s, een der bekendste orthodontisten en Dean van de Illinois University Dental School en nog enkele andere directeuren van Colleges mee aanzaten.

Des middags eindigde dit interessante en zeer geslaagde Congres.

EILERTS DE HAAN.

Naschrift.

Wij kunnen aan het bovenstaande nog toevoegen, dat de Universiteit van Maryland uitdrukking heeft gegeven aan haar achting en appreciatie voor hetgeen de tandheekunde heeft verricht door het verlenen van eere-doctoraten aan de heeren Dr. H a r v e y J. B u r k h a r t (directeur Rochester Eastman Clinic), Dr. A r t h u r H. M e r r i t t (President of the American Dental Association), en Dr. W i l l i a m G. G i e s (professor of biology aan de Columbia University), de man die buitengewoon veel gedaan heeft voor de verbetering van het tandheelkundig onderwijs in Amerika.

Red.